

Már megint a nyugdíjasok? *

Nyílt levél Zoran Živković (egykori - a szerk. megj.) kormányfőhöz

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedvenc napilapomból, a Magyar Szóból szerettem tudomást azon – később módosított – nyilatkozatáról, mely szerint közvitára kell(ene) tűzni azt a kérdést, hogy a munkahelyteremtő gazdaságfejlesztéshez szükséges pénzt honnan kell előteremteni. S bár ennek megoldása szerintem nem a közvélemény, hanem éppen a szavazópolgárok által megválasztott aktuális kormány dolga, Ön még azt is hozzátette, hogy ezt a nagyszülőknek elsősorban az unokáikkal kellene megtárgyalniuk.

Minthogy azonban nem minden nyugdíjas nagyszülő is egyben, így unoka híján úgy döntöttem, hogy Önnel tárgyalom meg a „nyugdíjmelés vagy munkahelyteremtés” dilemmáját annál is inkább, mert a köztünk levő különbségből kifolyólag a Miniszterelnök úr akár az unokám is lehetne. Így tehát bocsássa meg, ha a továbbiakban némileg családiasabb hangnemre váltok át!

Bár fogalmam sincs arról, hogy a Miniszterelnök úrnak mi a végzettsége, de azért feltételezem, hogy jog- és igazságszolgáltatás terén legalább annyira tájékozott, mint én, aki csupán nyugalmazott tanár vagyok. Nos, az én ismereteim szerint a nyugdíjbiztosítás is egy érvényes és egyúttal kötelező kétoldali jogügylet, amelynek megváltoztatása általában csak a szerződő felek együttes akarata alapján lehetséges. Ezt a jogügyletet, tisztelt Miniszterelnök úr, én negyvenöt évvel ezelőtt – több millió társammal együtt – magam is megkötöttem, s becsülettel eleget tettem a magamra vállalt kötelezettségeknek. (Nem is tehettem egyebet, hiszen az egészség-, a rokkantsági és a nyugdíjbiztosítás kötelező volt – és ma is az – minden munkaviszonyban levő személy részére.)

Most Ön azt javasolja: beszéljük meg az új feltételeket, amelyek engem – és néhány millió társamat – súlyosan megkárosítanak. Hát nem, tisztelt Miniszterelnök úr, nincs mit megbeszelnünk! Mi teljesítettük a szerződés ránk vonatkozó feltételeit, most hát a Nyugdíjbiztosítási Közösségen van a sor!

Csakhogy Ön azt mondja: a Nyugdíjbiztosítási Közösség lassan fizetéseképtelenné válik, összeomlik, és nem lesz miből fizetnie a nyugdíjakat. Felmerül azonban a kérdés: ki tette tönkre a Nyugdíjbiztosítási Közösséget (no meg az egészségbiztosítást is), amikor annak kifogástalanul működő tartományi alapját a köztársasági alappal egyesítette? Jó, tudom, hogy nem Ön és miniszter társai, de hát ki a jogutódja a központosításban jeleskedő Milošević-rendszernek? Vagy talán Önök, Miniszterelnök úr, csupán a hágai nemzetközi bíróság vendégszeretét élvező háborús bűnösök utáni vérdíjakat és a privatizált állami és társadalmi tulajdon árát hajlandóak „vállalni”, az adósságokat és kötelezettségeket nem?

De hát legyen! Vegyük úgy, hogy Önöknek nincs velünk szembeni kötelezettségük, velünk, nagyszüleikkel, a hajdani rendszer itt felejtett „melléktermékével” szembeni kötelezettségük, hiszen börtönben csücsülő nagy (volt) vezérünk is megmondta: „Mi mindannyian tartozunk a Hazának, de a Haza senkinek sem tartozik semmivel”. („Ha az állam „hazá»-nak kezdi nevezni magát, akkor rendszerint tömegmészárlásra készül”-mondta még a múlt század elején egy magyar ellenzéki politikus.) De akkor meg miért nem bontják fel a megkötött jogügyletet (gondolok itt a nyugdíjbiztosításra, hiszen az egészségbiztosítási már úgylis „összeomlott”, minthogy az „állami” intézményekben már sem gyógyszer, sem megfelelő szolgáltatást nem lehet kapni), s mint az ilyenkor szokás, miért nem fizetik vissza az annak idején beszédett pénzt, természetesen revalorizálva és kamatos kamatokkal? Higgyék el: megélnénk valahogy belőle!

Hogy miből fizessék vissza? Hát például mindabból az összeharácsolt vagyomból, amit a hágai hazafiak és egyelőre még itthon szabadlábban maradt bajtársaik benzin-, dohány-, kábítószer- és egyéb csempészáruból összekuporgattak, no meg rablógyilkosságaik során gyűjtögettek. (Mira Marković és fiacskája, Šeselj úr, Ražnatović Ceca – a pacsirta és klubtulajdonos, Bracika Kertes fővámos, Darina, Jezdo és Karić gaz-

dák, valamint társaik, hogy csak néhány tippet adjak.) De meg lehetne nézni, hogy ki szerzett vagyont az utóbbi tíz-tizenkét évben, változékony nevű és állagú kis országunk teljes legatyzásodása idején!

Talán abból a pénzből is csurranna valami, amit Önök az említett háborús bűnösök itthon nyomorgó családtagjainak a megélhetésére (250 euró) és évente négy repülőút költségeire szántak a szenvedő hősök meglátogatása végett. De szíves engedelmével legfőként azoknak a fizetéseknek a „karcsúsítására” gondolnék, amelyeket a szövetségi elnöktől és kormányfőtől kezdve lefelé a monopolhelyzetű vállalatok (kőolaj- és villanygazdaság) vezetőin át a helyi önkormányzati szervek tisztségviselőikig az adófizetők terhére többek között Önök is kapnak. (Ha jól emlékszem, a demokratikus ellenzéknek is első dolga volt - kormányra jutása után – úgy 50-60 százalékkal „megjavítani” a saját fizetését.) Pesze, ha az Önök személyi jövedelme teljesítményfüggő volna, egy szót sem szólnék, de ilyen

„eredmények” láttán?! Csakhogy hol van már a teljesítmény szerinti javadalmazás, no meg a tavalyi hó!!!!

Ami pedig minket, kiérdemesült öregségi és rokantsági nyugdíjasokat illet: nekünk már a könyökünkön jön ki, hogy fiatalon mi építettük fel a „kulcsobjektumokat”, mi kollektivizáltuk és dekollektivizáltuk a mezőgazdaságot, integráltuk és dezintegráltuk a gyáripart, fizettünk mindenféle adót, hozzájárulást és népkölcönt, amit mások „átömlesztettek”, beruháztak, elherdáltak, és végül elháborúztak. Szeretnénk végre egy kis békés, nyugodt öregséget, mielőtt távoznánk az élők sorából, és ezzel végképp megoldanánk az Önök gondjait. De addig szeretnénk visszakapni legalább a töredékét mindannak, amivel annak idején hozzájárultunk az Önök jólétéhez.

Kiváló tisztelettel:
Szloboda János

* A 2003. dec. 28-i rendkívüli választások után már más lett a miniszterelnök, de a korábban készült írás ma sem veszített aktualitásából.

Utóirat

A jó stílusnak – mint azt valamikor még a múlt század negyvenes éveiben tanultam – fontos követelménye a tömörség. „Ezzel vagy ezen!” – mondta a spártai anya csatába induló fiának átnyújtva a pajzsot, amiből a férfivá serdült gyermek rögvést kitalálta, hogy szülőanyja csak győztesként kívánja viszontlátni. Nekünk ehhez még egy kis tanári magyarázatra is szükségünk volt. Bevallom, szörványos publicisztikai megnyilvánulásaim során ennek a követelménynek nem mindig tudtam eleget tenni, de ezen a fogyatékoságomon segített Közös Íróasztalunk, amikor nagy bölcsen megszabta, hogy csak 40-45 soros írásokat vállal fel közlésre, a cikk többi része – ha nem is a papírkosárba, de - az internetre kerül (. CO.YU). Magam is így jártam, amikor „leköszönő” köztársasági kormányfőnknek próbáltam nyílt levélben a tudtára adni a nyugdíjasok véleményét egyik kijelentésével kapcsolatban, ám a rovat szerkesztője ezt csak félig közölte le. Képzelem, hogy miniszterelnökünk milyen lázas buzgalommal vetette magát a számítógépre, hogy elolvassa írásom befejező részét az interneten!

Sajnos, én már nem tudtam ugyanezt megtenni az óév végén, amikor A. J. topolyai olvasó (teljes név és cím a szerkesztőségben) cikkéből már csaknem kiderült, hogy végül is mi történt a december 2-ai szabadkai gólyabulin, amiről a Magyar Szó terjedelmileg nem korlátozott rovatából alig derült ki valami érdemleges. Csakhogy – ó, jaj! – betelt a kedves olvasók írásbeli megnyilvánulásaira „előlátott” 45 sor s így az internet-hozzáférhetőséggel nem rendelkező kíváncsiak (köztük jómagam is) megint csak hoppon maradtak.

Hadd tegyek itt egy szerény javaslatot, anélkül, hogy megbontanám a szerkesztői bölcsesség által megszabott helyes arányokat (újság)írói és olvasói közlendők tekintetében: könyörögve kérem, hogy ami az olvasói levelekben csak üres locsogás (mert azért nem tagadjuk, hogy ilyenek is vannak), azt dobják egyenesen a papírkosárba. De ami értelmes és más olvasók érdeklődésére is számot tartható írás, azt mentsék át más rovatba (bel-, kül- vagy mit tudom én milyen politikaiba, ahova való, mint ahogy azt hajdani munkatársikkal (Major Nándorral, Urbán Jánossal stb.) teszik. Ne féljenek, nem vesszük ki a falat kenyeret a „hivatásosak” szájából, hiszen írásainkat nem a tiszteletdíj reményében címezzük a Közös Íróasztalunknak a Magyar Szó napilapba.